N°. 52. SURINAAMSCHE COURANT. A°. 1832.

DONDERDAG DEN 28sten JUNIJ.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 27 Junij 1832.

Alzoo MOZES DAVID JESSURUN, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche West-Indische Bezittingen vervoegd heeft, met verzoek om te mogen verkrijgen *Brieven van Manumissie*, voor den hem in eigendom aankomende Slavin LEENTJE.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, zulks algemeen bekend te maken, en een iegelijk, die eenig regt of pretentie op de gemelde Slavin mogt sustineren, op te roepen, om binnen den tijd van *drie* weken, nadat deze bekendmaking voor het eerst in de openbare Dagbladen of Couranten zal zijn geplaatst geweest, van hun vermeend regt of pretentie ter Algemeene Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte Brieven van Manumissie verleend worden.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 27 Junij 1832.

Alzoo C. F. MARQUARD en JAN DE JAGER, in qualiteit als beheerende de Plantaadje *Nieuw Weergevonden*, gelegen binnen deze Kolonie, aan de *Surinaus Kreek*, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche West-Indische Bezittingen hebben geadresseerd, met verzoek om de Slavenmagt van opgemelde Plantaadje te mogen doen overschrijven, op den privé van hunne Committente SARA SUSANNA HOUWINK.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen al degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, nadat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 2 Mei.

Men verneemt dat er, tot versterking van onze Marine, aan de miliciens van 1832; op last onzer regering, is of zal worden voorgesteld, of zij genegen zijn om in de Zeedienst of bij het korps Mariniers over te gaan. Daarvan zullen echter op grond van 's Konings besluit van 5 Maart 1827, worden uitgesloten, die miliciens, welke alreeds voor de kavallerie of artillerie-dienst mogten zijn uitgekozen en bestemd; alsmede de plaatsvervangers, tenzij die personen vroeger ter zee mogten hebben gevaren, als wanneer aan hen insgelijks het voorstel, tot overgang in de Zeedienst of het korps Mariniers zal geschieden. Aan zoodanige miliciens, die tot de Marinedienst geschikt mogten worden bevonden, en zich tot den tijd van *vijf* jaren in de Zeedienst, en van *zes* jaren bij het korps Mariniers verbinden, zullen de premiën, voor vrijwillige engagementen vastgesteld, worden verleend.

De *Allg. Augsburger Zeitung* meld, dat de Fransche gezant te Weenen, Maarschalk *Maison*, die opgehouden had uitgewekene Polen naar Frankrijk te zenden, zulks thans, men zegt na nieuwe daartoe bestemde gelden ontvangen te hebben, weder begonnen heeft. Er zou zelfs hieromtrent tusschen hem en Prins *Metternich* eene overeenkomst bestaan, en volgens de geruchten zoude de Oostenrijksche regering aan de op haar gebied aanwezige en tot nog toe door haar ondersteunde Polen eenen tijd gesteld hebben, binnen welken zij of naar Frankrijk vertrekken of in Polen terug keeren moeten.

Uit het Pruissische wordt gewag gemaakt van een minister-congres over de Duitsche zaken dat te Berlijn gehouden zou worden, en waarop eerlang de grootere staten van het bondgenootschap hunne afgevaardigden zenden zouden.

Een brief uit Ments wil, dat Pruissen, Beijeren, Baden en Hessen op eene ongehinderde gemeenschap, langs den Rijn, met Antwerpen aandringen, doch dat onder de Duitsche Rijnoever-staten Nassau en overigens ook Frankrijk, dit laatste door het belang van Havre de Grace gedreven, zich verzetten dat hiertoe een vertoog bij de Conferentie geschiede.

Te Modena, waar de Hertog zich nog altijd overtuigd houdt, dat er een nieuwe aanslag tegen zijn leven gesmeed wordt, hebben de soldaten den volgenden eed moeten afleggen.

» De soldaten van *Frans IV* hebben de diepste verontwaardiging, hoedanig door geene woorden kan worden uitgedrukt, en welke met de ontdekking en straf der sluikmoordenaren een eind zal nemen, ondervonden, bij het vernemen van het roekeloos ontwerp der omwentelingsgezinden, om den geheiligden persoon van hunne achtingswaardigen regeerder te vermoorden; zij verklaren dat zij er eene opregte en edele trotschheid op stellen de zinspreuk aangenomen te hebben, van eenen vorst, die zich door zijne kracht van geest en waarachtigen moed, den eersten soldaat onzer eeuw mag noemen. De soldaten van *Frans IV* trotsch van onder zijne vanen te dienen, zweren hunnen laatsten druppel bloeds te zullen storten, om den onverwinnenlijken aartshertog, hunnen vorigen beminden vader en grooten veldheer te verdedigen. Zij zullen hunne waakzaamheid en veerkracht verdubbelen, Hun leven is hun thans daarom dierbaar, wijl zij hetzelve tot redding van hunnen vorst of tot vernietiging der sluikmoordenaren kunnen bieden. Bijaldien de hel eene ziel heeft uitgespuwd, roekeloos genoeg om zich het goddeloos bestaan te onderwinden, zoo willen de soldaten van *Frans IV*, dat een ieder wete, dat zij allen afzonderlijke medeburgers grondig kennen, die de beginselen der revolutionnaire en liberale booswigten aanhangen; zij mogen alzoo sidderen, want de soldaten stellen hen, op hun leven, verantwoordelijk voor de veiligheid van *Frans IV*; zij mogen beven, want het wraakgeregt der soldaten is even zeker als snel."

PORTUGAL.

LISSABON, den 21 April.

Na de eerste verschijning van het eskader van don *Pedro*, zijn de schepen, die tot hetzelve behooren, de kusten niet weder genaderd geweest.

Van tijd, tot tijd ontwaart men er sommigen in volle zee. Niemand is met eenige zekerheid met het plan van aanval van don *Pedro* bekend; maar sommige wel onderrigte lieden verzekeren, dat geheime agenten niets besparen om op de troepen te werken, en dat de zaken nog niet rijp zijn tot de landing. Ook willen sommigen dat don *Pedro* een geheel ander plan heeft, namelijk dat van de troepen van don *Miguel* af te matten, door hen te noodzaken onafgebroken op de wacht te zijn, en van de finantien van het gouvernement uit te putten, door het te kostbaar onderhoud van een zoo aanzienlijk leger; en eindelijk van maar gestadig voor den mond van den Taag te blijven kruissen om ieder schip van don *Miguel* op te ligten.

Aan al de schepen, die zich op den Taag bevinden, is op nieuw order gegeven, om de rivier tot boven Terreiro do Paco op te zeilen, om de batterijen der forten niet te belemmeren. Die order wordt bij elk nieuw alarm vernieuwd, en na verloop van een paar dagen ziet men hen dan weder hunne oude stelling hernemen. De vreemde schepen hebben tot heden nog nimmer van ligplaats veranderd.

Nagenoeg al de magt van Portugal is op de kusten en in Lissabon zaamgetrokken. Maar de troepen worden slecht betaald, en het misnoegen onder dezelve is groot. De enkele wacht van het paleis van don *Miguel* ontvangt regelmatig hare soldij.

MENGELINGEN.

DE HELDIN.

De luitenant R...., van de keizerlijke garde en ik, wilden, na het gebruiken van den maaltijd, iets, hetgeen ons sedert onze komst in Spanje weinig was te beurt gevallen, de merkwaardigste gedenkteekenen bezoeken, die de stad Burgos oplevert. Het standbeeld van Karel III, de twee gedenkteekenen ter eere van de grootste veldheeren Gonzalva en Cid opgerigt, hadden lang onze aandacht geboeid gehouden. Wij waren de hoofdkerk binnengetreden, en hadden het fraaije schip, de prachtige kapellen in dezelve, met bewondering aangestaard; onze blikken waren allengs afgedaald tot minder ernstige, meer wereldlijke voorwerpen, die, zoo als de Lezer ligt kan denken, meer in den smaak van krijgslieden vielen, die nog alles behalve oude knevelbaarden waren.

De sluijer der vrouwen, die zich in grooten getale in de kerk bevonden, beroofde ons van het gezigt hunner wezenstrekken; slechts nu en dan schoot een steelsgewijze geworpen blik, van onder den sluijer tot ons uit; het is waar, wij hadden ons overgenoeg te verzadigen aan die verrukkelijke gestalten, waarmede de Spaansche Vrouwen bedeeld zijn. Inzonderheid trokken twee jonge meisjes, onze aandacht. Nooit hadden wij welgevormder leest, nooit bevalliger, ranker gestalte, dan van die meisjes, gezien. Wij bevonden ons op een kleinen afstand van haar, en gaven elkander fluisterende de bewondering te kennen, die ons opgetogen hield.

Ik zal haar verblijf weten, zeide mijn vriend.

Gij raadt mijne gedachten. Laten wij aan de buitenste deur wachten tot dat zij vertrekken.

Wij hadden nog niet lang gewacht, toen zij ons reeds met neêrgeslagen oogen, in eene beschroomde houding, voorbij gingen. Door eene alles wikkende bescheidenheid gedreven, volgden wij haar slechts van verre. Zij begaven zich naar dat gedeelte der stad, hetwelk ik bewoonde en traden een huis dat aan mijn verblijf grensde binnen, niet zonder nogmaals, alvorens den drempel te overschrijden, hare hoofdjes naar ons te hebben gewend. Mijne gastvrouw, die ik aan een naauwlettend verhoor onderwierp, verhaalde ons, dat onze bekoorlijke meisjes, de dochters waren van een voornaam man van Burgos; nu wist ik genoeg.

Drie dagen later, — dank hebben onze ijver, onze ouderdom, onze officiersrok, en, meer dan dit alles, de groote gevoeligheid der aanbiddenswaardige meisjes, hadden wij een bijeenkomst met haar, en nog was die week niet ten einde, of wij waren gelukkiger dan de Keizer, hoewel hij en Engelschen en Spanjaarden op alle punten sloeg: onze overwinningen waren behaald.....

Margaretha, de oudste, een schoon, verrukkelijk meisje, van eene ongemeene zachtaardigheid, iets der Spaanschen weinig eigen, was de minnares van mijnen vriend. Juana, de jongste, was mij ten deel gevallen. Wij alle vier waren volkomen gelukkig. Helaas, waarom moest dit zoo spoedig eindigen?.....

De Keizer rukte met het *centrum* zijns legers voorwaarts, en wij moesten scheiden. Juana wilde mij volgen, het ouderlijk huis ontvlugten; tranen, smeekingen, bedreigingen, alles wendde zij aan om mij te bewegen haar te ontvoeren. Niet dan met ongeloofelijke moeite haalde ik haar over, dat zij te Burgos bleef; de belofte van te schrijven, beloften van wederkomst, liefdes-eeden in het oneindige; niets werd vergeten. De scheiding van het andere paar was minder droevig en evenwel was hun afscheid een eeuwig vaarwel!

Napoleon had langzaam zijn' togt vervorderd. Hij werd door zijne garde vergezeld. Vóór de engte van het *Somo-Sierra*, werd onze infanterie, door een talrijk korps Spanjaarden, hetwelk dit gewigtig punt verdedigde, opgehouden. Regts en links waren de hoogten door scherpschutters bezet. Zij hadden hunne beste troepen op de rotsen, die de engte vormden; dezelve belemmerden door een gekruisd vuur den doorgang door den steil afloopenden grooten weg, welke door het geschut van de berghoogte bestreken werd: eene waarlijk onoverwinnelijke stelling.

De keizer kwam vóór dezelve. De ruiterij volgde hem in kolommen. Terwijl hij de vijandelijke stelling opnam, vielen verscheidene kogels naast hem in het zand, of sisten over zijn hoofd en langs zijne poren.

»Generaal Krasinski! doe het dienstdoend eskadron de batterij op de hoogte aantasten."

»Ja, sire! In kolommen van vieren...."

Het eskadron ging er in een draf op los; maar werd weldra door het schrootvuur terug geworpen.

»Generaal! ondersteun den aanval met de andere eskadrons."

Krasinski en de kolonel Dautancourt stelden zich aan de spits der eskadrons. Het gebergte in draf te bestijgen, in weerwil van eenen schrootregen en een allergeweldigst gekruisd snaphaanvuur, alles wat den aanval wederstond te vernielen, de onneembare stelling in te nemen, was het werk van een oogenblik: alles werd bemagtigd, over den kling gejaagd, in de pan gehakt of gevangen genomen. Dit wapenfeit, het roemruchtigste en koenste dat eenige ruiterij ooit hebben bedreven; overdekte de dappere Polen met lauweren, en verbroederde hen met de bloem onzer oude krijgslieden; maar wij kochten de zege duur; en ik in het bijzonder: mijn vriend, doodelijk gekwetst, was op het *Somo-Sierra* gebleven.

(Het vervolg hierna).

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.